

1. De zoektocht

L'olio tanto più pende, tanto più rende

Hoe het allemaal begon in 2012. Na een moeilijke maand, Guido's vader overleed in mei, moesten we onze examens Italiaans afleggen in de week voor zijn begrafenis. Onze leraar *Davide* had voorgesteld onze examens in tweede zit af te leggen, maar dat zagen we beiden niet zitten. Toch slaagden we met glans in ons vierde jaar Italiaans bij het Centrum voor Volwassenenonderwijs in Deurne.

Op de hogeschool vroeg mijn onthaalcollega in juni of ik al eens gesurft had op zoek naar een plekje in Italië. Niet, dus. Ik wilde pas online beginnen zoeken vanaf juli, in 'de grote vakantie'.

Op dinsdagavond 19 juni stuurde ik Guido op *blind-date* met zijn collega's germanisten. Ze wilden hem verrassen met een afscheidsetentje, want hij was aan zijn laatste werkdagen op school bezig. Ik heb me toen in de zetel gezet met de laptop op mijn schoot(kussen).

Mijn zoektocht begon in Tuoro sul Trasimeno, het stadje waar we in 2011 twee weken hadden verbleven. Ook die zomer gingen we er weer naartoe en verbleven we in het huis van een schoolcollega van Guido.

Tuoro ligt aan de noordkant van het **Lago Trasimeno** (Trasimeense of Trasimeno Meer) op de grens tussen Umbrië en Toscane, tussen Firenze en Rome in de provincie Perugia. Centraal gelegen om Italië van Noord

naar Zuid en van West naar Oost te doorkruisen en de historische rijkdom, natuur, kunst en architectuur te ontdekken. Het ligt op driehonderd en negen meter hoogte.

Rondom het stadje bevinden zich vier toeristische routes die je door de geschiedenis, kunst en natuur van het gebied leiden. De belangrijkste is de historisch-archeologische route van de veldslag waar de strijd tussen de Romeinen en de Carthagers in het jaar 217 voor onze tijdrekening heeft plaatsgevonden die door de heuvels van de stad loopt.

Vanaf het haventje vertrekken veerboten naar de eilanden op het meer. Sommige plaatsen van cultureel en artistiek belang zijn van hieruit gemakkelijk bereikbaar: Cortona, Arezzo, Perugia, Assisi, en de iets verder gelegen steden Firenze en Siena.

Bij mijn eerste zoekactie op Google: 'Tuoro sul Trasimeno *casa vendita*' was het al raak! (huis te koop) De advertentie stond pas sinds de vorige dag op de site van *Logica Immobiliare in Chianciano Terme (SI)* en luidde, in het Nederlands, ingekort als volgt:

ROMANTISCH, KLEIN STENEN HUISJE TUSSEN DE OLJFBOMEN MET UITZICHT OP HET TRASIMEENSE MEER

Het pand ligt in de gemeente Tuoro sul Trasimeno en is vijftig vierkante meter groot, gelegen aan de rand van een bos, op slechts drie kilometer van het dorp.

Het kleine huis met puntdak is als volgt ingedeeld: woonkamer met open haard, keukenhoek en een badkamer. Een paar treden leiden naar het slaapgedeelte met een grote en een kleine slaapkamer.

Bij het pand horen een klein stenen bijgebouw van zes vierkante meter, gebruikt als een gereedschapsschuur, ongeveer zeventuizend vierkante meter landbouwgrond met olijfgaard, enkele fruitbomen, een rij druive-laars en aromatische kruiden.

Te voltooien: de bouw van een ondergronds gemetseld bad voor de opvang van water.

Ik wilde mijn man meteen contacteren, maar Guido was zijn GSM nog maar eens vergeten mee te nemen. Ik heb even getwijfeld of ik de collega zou bellen die het etentje had geregeld, maar deed het toch maar niet. Wél heb ik onmiddellijk een mailtje verstuurd naar het Immokantoor, want deze kans kon ik niet laten schieten, vond ik:

Wij zijn erg geïnteresseerd, kunnen jullie ons nog foto's van de badkamer doorsturen?

2. Het Peperkoekenhuisje

*La prima olio è oro, la seconda argento,
la terza non val niente*

Dagboek van de zoektocht tot de viering van de verkoopakte

Op zaterdag 28 juli kwamen we tegen vier uur aan in Tuoro sul Trasimeno. Ik verwisselde in de auto, die we tegenover de **edicola** (krantenkiosk) parkeerden, mijn bezwete topje voor een proper en droog exemplaar. Guido en de meisjes gingen op zoek naar waterijsjes. Ik kon bijna niet wachten om het huisje en de omgeving met eigen ogen te zien. Ondertussen stopte er aan de overkant een wagen met Gina en Valeria, de architect van Logica Immobiliare aan boord. We mochten nog rustig onze ijsjes verorberen voor we achter hen aan reden op weg naar het noorden. Hier en daar op de heuvel zagen we hoogspanningsmasten die naar nog meer afgelegen huisjes leidden. Nadat we een stuk over een **strada sterrata** of **strada bianca** (een grindweg of kiezelweg) gereden hadden, kregen we nog een stukje geasfalteerde weg met haarspeldbocht en een stevig hellingspercentage die heuvelopwaarts leidde, voor we even later de dieperik indoken naar een aardeweg, hun auto stopte en we de onze achter die van hen parkeerden. Op het einde liep de weg hier dood.

We zaten hoog boven het strijdveld waar Hannibal in 217 voor onze tijdrekening tijdens de historische veldslag in Sanguineto (etymol. **sangue** = bloed, waar het bloed stroomde) Caius Flaminius versloeg. Het schitterende uitzicht over de velden en het Trasimeense meer met in mijn ooghoeken de beboste heuvels was bijna zo mooi, als het uitzicht dat we op het terras van Pension Koren in Ludmannsdorf op het stuwmeer en de Karawanken hadden. Heel wat anders dan ons uitzicht in België op de vele appartementsblokken van de achterliggende straat.

We kregen een lange rondleiding door Gina over het domein maar Valeria bleef ondertussen met het zoontje van Gina in de door airco gekoelde auto zitten. We liepen door de niet onderhouden, verwilderde olijfgaard, verspreid over verschillende terrassen op glooiende hellingen, met laag-en hoogstammige olijfbomen met oude soms holle maar vooral met gedraaide of gespleten stammen en hun weelderige takken. Rondom hun stammen groeiden hoog opgeschoten olijscheuten. Er stonden ook enkele fruitbomen waaronder appel-, peren-, pruimen-, vijgen-, granaatappel- en